и каква вреда може да има от тия двама подвластници и понеже целият прием му се стори безсмислен /какво значение имаха молбите и заканите на тия слаби боляри от далечния Хемус, сега когато Византия беше победила норманите и беше сключила мир с венгрите/, той се прозина няколко пъти, погледи едрото бяло куче и отговори отрицателно.

Асен пламна. С дръзки слова той припомни за правата, които родът му е имал по времето на Никифор Вотаниат и които Комнините му бяха отнели в 1080 години. Исак Ангел се засегна, посъветва се с чичо си - и отказа решително. Страшна ярост лизна по жилиге на Белгуна, ноздрите му затрепериха, той сви юмруци и заплаши с бунт и отцепление. Василевсът се засмя, стана и излезе.

- Ти ще се разкайваш никога за този ден!... - извика след него Асен.

Тогава севастократор Йоан се доближи до него - от очите му се струеше злоба и презрение - и направи някакав знак на телохранителите.

Подорна плесница два пъти отекна по мургавато лице на Асена. В миг той извади меча си, но веднага бе вързан и отведен. След четири дена го пуснаха и оставиха да замине с приятелите си. Според Йоана българите не бяха опасни и не трябваше да се обръща внимание на заплахите на честолюбивия боляр.

Заедно с тях замина за България и хубавата дъщеря на протокелиата Данаила. Зоя се бе пленила от русата хубост на чужденеца, а протокелиатът от богатствата на княз Алцековия син. Само Белгун бе свил вежди и "от ромейки нищо добро не е видял преславският дворец" - а след къса размисъл бе добавил бавно и строго - проклевам този от бащиния ми род, който вземе ромейка...

И с безкраен копнеж мисълта му бе догонила далечния